

VED EINAR BRÆINS BÅRE.

Far ble født 24.mai 1941. Han vokste opp på småbruket Ytre Hølen, der han senere bosatte seg med sin egen familie. Han var veldig glad i, og knytta til Høla, som vi kaller stedet.

Far var mellomst av tre søsken. Berit var født i 1937, og Turid i 1945. Mor Tora og far Trygve skapte et hjem med mye musikk og mye besøk, og Høla var et samlingssted for slekt både fra Tora og Trygve sin side. Etter det både farmor og søstrene sa, var han en rolig, snill og pliktoppfyllende unge både hjemme og på skolen.

Etter skolen var far gardsgutt på Vedum der han jobba bl.a i skogen sammen med sin gode venn Jonas, før han gikk et år på snekkerlinja på Ringebu fylkesskole.

I militæret var han først på rekruttskolen på Evjemoen. Han hadde nok sikta seg inn på skiløpertroppen, men som korpsmusiker endte han i Gardemusikken, og det ble et år han mintes med glede.

Etter militæret ble det skogskole på Brandbu og jobb i Mjøsen skogeierforening.

Utover 70-tallet hadde han forskjellige jobber: Eikmaskin, kjørte egen gravemaskin (a Gunda) og deretter på Helleberg. Samtidig gjennomførte han handels- og bedriftslederskole på kveldstid. I 1985 ble han bestyrer på Jorekstad før han var innom RS-tre og så Gausdal Land fra 1992 til pensjonsalder. På GL trivdes han godt i flere funksjoner på kontoret.

Fars største interesse på fritida var musikk. Selv om idrett, friluftsliv og teater var aktiviteter han var glad i, var det nok musikken som sto hans hjerte nærmest. Far spilte saxofon i Fåberg musikkforening i 60 år. Han dirigerte også både Fåberg og Saksumdal musikkforening i perioder.

Som ung var far god både i ski og friidrett, og som junior deltok han både i NM på ski og i Holmenkollen, bl. a.sammen med Eggenbrødrene. Senere ble det mange merker i Birken, mange års deltakelse i Grenaderløpet, og han deltok også en gang i Vasaloppet. På 80- tallet tok han saft-sit pokalen som krevde deltakelse i sykkelrittet Trondheim-Oslo, Drammen maraton og Grenaderen samme år.

Far var i mange år skuespiller i Henrik Wergelands Minnes teatergruppe. Her ville han ha presisert: Amatørskuespiller! Det å huske og bruke de samme replikkene hver forestilling var kanskje ikke hans styrke. Vi har fra sikre kilder at hans

medskuespillere ofte var rimelig spente på hva han skulle si når det ble hans tur, og han lo godt da han etter forestilling ble konfrontert med sin noe manglende lojalitet til manus.

Da far ble pensjonist, hadde han sommerjobb som beboer i ett av husene i byavdelingen på Maihaugen. Der gikk han helt inn i rollen og fortalte levende til besøkende om hvordan hverdagen var under krigen.

På en busstur til Ungdomslagsstevne i Ringebru i 1962 fikk han øynene opp for ei jente på 16 år fra garden Besserud. Akkurat hva som skjedde og hvordan det skjedde vet ikke vi, men utfallet vet vi. Bryllupet sto i 1967, og de flytta til Tretten. Gunhild ble født i 1968, mens de bodde der. Da Jo Inge kom til i 1971, hadde de flytta til småbruket i Høla og slått rot der, og i 1974 ble Tore født.

Vi tre unga vokste opp i et veldig trygt hjem der våre oppvekstvilkår sto i sentrum. Far lærte oss å ta ansvar for egne handlinger og å reflektere over de valg vi skulle ta og hvilke følger disse avgjørelsene ville ha for oss selv og andre. Dette ble, som oftest, gjort med gjennomtenkte, korte setninger og med en mild men bestemt tone. Vi hadde regler- noen opplevdes som strenge og helt unødvendige, men i ettertid har vi skjønnt at alle unger fortjener å vokse opp slik vi gjorde. Far var veldig glad i og stolt av familien sin. Han likte å samle alle, og han frydet seg over å tulle og leke med barnebarna. Svoger Svein og svigerinne Britt, søskenbarn, nieser og nevøer satte han også stor pris på, og han frydet seg over turer i inn og utland sammen med venner og familie. Verdt å nevne spesielt er de to bursdagsturene med barn og barnebarn til Kroatia, og alle turene med Hege og Rolf; den siste var til Skagen for nøyaktig ett år siden.

Far var utrolig positiv og så alltid muligheter framfor begrensninger. Et av hans mange favorittuttrykk var - og dette ble sagt med glimt i øyet: "Det er viktig å ta sorga på forskudd for det er ikke sikkert at døm blir no ta". Han fant sjøl ut at han måtte slutte å kjøre bil da synet svikta. Da fokuserte han på alt det han fortsatt kunne gjøre. Da han ikke så godt nok til å bruke motorsag, brukte han øksa, sjøl om det heller ikke var ufarlig. Etter hvert som svikt i hukommelse og syn gjorde at det var svært lite han kunne gjøre, satte han pris på å gå turer, og det klarte han med litt hjelp helt til det siste. Her må Sondre nevnes som en god og trofast turkamerat.

Far kunne være sta og ønske å gjøre ting på sin måte. Men han var god til å balansere dette med å jobbe sammen med andre og ta hensyn til alle. Han var ingen utpreget pedagog, noe som kom frem da far skulle lære Jo Inge og meg å

den edle kunst å håndtere motorsaga. Til slutt så sa han stopp, tok med motorsaga og gikk hemmat - dette klarte vi ikke.

I 1993 kjøpte mor og far hytte på Nevelåsen ovenfor Nordsetra, og da fikk far brukt både sine kreative og praktiske evner. Med god hjelp av Svein og svigerfar Sverre, koste han seg veldig med å planlegge og gjennomføre tilbygg på hytta. De første årene som pensjonist hadde han fine dager på hytta med div. snekkerarbeid. Planene var nok flere enn han rakk å gjennomføre før sykdommen ble for plagsom, men så sent som sist sommer hadde far og mor mange fine turer dit. Far deltok i Påskeskirennet i fjor, og det ble hans siste tur på ski.

Far sovna inn på Lillehammer sykehus søndag 29. mars. Han hadde bodd på helsehuset i tre uker, men da han fikk smerter i rygg og mage, ble han overført til sykehuset. Der ble det konstatert utposning på hovedpulsåra, og det var ikke mulig å behandle. Mor og vi tre barna byttet på å være hos ham, og vi fikk også være hos ham da han døde.

Selv om far gradvis ble dårligere de siste åra, og vi hadde mista ham litt og litt, så føles tapet like stort for oss akkurat nå. Men kan hende det gjør at vi raskere kan glede oss over de gode minnene vi sitter igjen med.

Du ville nok at vi skulle ta vare på hverandre, og minnes morsomme og spesielle opplevelser vi har hatt sammen. Og allerede på sykehuset husket vi muntre kommentarer og hendelser som fikk oss til å le midt i det triste - det ville du ha likt, far.

Takk for positivitet, for klokhet, for trygghet, for omsorg og for humor og glede.
Takk for den du var!